

1 de maig: sant Josep obrer

Evangelí i comentari de la festa de Sant Josep obrer. “No és el fill del fuster?” La grandesa del que veiem depèn de la grandesa o de la petitesa de la nostra mirada. El cor gran acull com a gran fins allò més petit, perquè hi veu un do, un regal.

Evangelí (Mt 13, 54-58)

Quan arribà al seu poble, instruïa la gent a la sinagoga. Ells se n'estranyaven i deien:

—D'on li venen, aquesta saviesa i aquests miracles? Aquest, ¿no és el

fill del fuster? La seva mare, ¿no es diu Maria? I els seus germans, ¿no es diuen Jaume, Josep, Simó i Judes? I les seves germanes, ¿no viuen totes entre nosaltres? D'on li ve, tot això?

I el rebutjaven. Jesús els digué:

—Un profeta només és menyspreat al seu poble i a casa seva.

I no va fer allí gaires miracles, perquè no tenien fe.

.....

Comentari

En la brevetat, el passatge de l'Evangeli triat per a la celebració de Sant Josep obrer diu molt. Les paraules de Mateu recullen la sorpresa dels paisans de Jesús que, encara que veuen i admeten la seva saviesa i els seus poders extraordinaris, es comporten d'una

manera sorprenent: s'escandalitzen i ho rebutgen. Les seves paraules podrien traduir-se així: “però, qui s'ha cregut aquest que és?”, “per què fa aquestes coses, sent, com és, un de nosaltres?”. El passatge esmenta Josep, i s'hi refereix indirectament com el “fuster”, és a dir, com algú que exerceix una professió que, en si, no té res d'extraordinari. “¿Com és possible”, estarien pensant alguns, “que el seu fill aspiri a ser allò que ara mostra ser?”.

Ens podem fixar en un aspecte previ al rebuig d'aquelles persones a Jesús. La situació no ens resulta estranya, perquè es reproduïx sovint en el dia a dia. No en va, nostre Senyor ho explica amb una dita popular: “Un profeta només és menyspreat al seu poble i a casa seva”. És com si en els nostres cors hi hagués sembrada una llavor de la qual difícilment podem escapar, una ceguesa que ens impedeix de veure, potser per

enveja, allò gran que hi ha en les persones que ens envolten; encara més, l'extraordinari que hi ha en allò que ens sembla ordinari. I, també, un mal orgull: el de pensar que coneixem bé els que ens envolten, valorant-los només pel que és extern o pel que ens sembla veure-hi.

Hi ha una gran dificultat en “l'amor proper”. És molt fàcil pensar que el que es repeteix molt és una cosa “normal”, que no té res d'extraordinari al darrere. És fàcil acostumar-se a qualsevol cosa que es repeteix i veure-la amb una mirada petita. La llunyania i el poc freqüent es presenten sovint com aval de la grandesa: considerem gran allò llunyà, allò que no coneixem bé, allò que se'ns presenta com a extraordinari o que ocorre poques vegades. Però gran és el més ordinari: l'aire que respirem, el bon dia de qui viu amb nosaltres, la feina de cada dia feta per amor. I aquesta

grandesa només la pot percebre el cor gran, aquell que està disposat a acollir com a “miracle d'amor” fins el més petit que se li ofereix; miracle que tots podem fer i que no depèn de la “grandesa” del que fem sinó de l'amor que posem a les nostres obres.

Juan Luis Caballero

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/gospel/1-de-maig-
sant-josep-obrer/](https://opusdei.org/ca-ad/gospel/1-de-maig-sant-josep-obrer/) (07/04/2026)